

3) Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.): "Ὅσο νά 'ρε' ὡς ἐδῶ πέρα 'πεσάθ'κε Γέν. Ἐποστάθηκε ὁ γάιδαρος Κρήτ. Ἐποστέκω 'πὸν τὸ ἀνήφορον Κύπρ. Ἐποστάθ'κα νὰ πορπατῶ Σαρεκκλ. Ἀποστάθηκε τὸ γαϊδούρι Μάν. Ἀποστάθημα ψάχνοντα νὰ σ' εὔρουμε αὐτόθ. || Παροιμ. Ὀπκοῖος γουρᾶ 'ποστέκεται γλήγορα Κύπρ. Οὐλον τὸν βοῦν ἔφαν τον τῶν 'ς τὴν γουρᾶν ἐποστάθηκεν (ἐπὶ τοῦ μὴ φέροντος ἔργον τι εἰς πέρας) αὐτόθ. Οὐλο τὸ γάιδαρ' ἔφας κ' εἰς τὴν ὁρὰ 'ποστάθη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ μαῦρος του 'ποστάθηκε τῷ ἐκείνῳ ἐβαρύνθη Κύπρ.

"Ἄν ἀποστέκ' ὁ βουδᾶνόν, κρούγ'ν ἄτον τῶιπουκέας, ἄν ἀποστέκ' ὁ γιόκας σου, κρούγ'ν ἄτον μαθαίρεας (βουδᾶνόν = μέγας βοῦς, τῶιπουκέας = πλήγματα βέργας) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, καταπονῶ, κουράζω Κύπρ.: Μὲν τὸ φορτῶν-νῆς πολ-λὰ τὸ ἄλογον τῶν 'ποστέκεις το.

*ἀποστέλλωμα τό, 'πεστέλ-λωμα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέλλω, δι' ὃ ἰδ. ἀποστέλλω.

Τὸ ἀποστέλλομενον εἰς τινα δῶρον: Ἐν παίρνεις 'πεστέλ-λωμα τοῦ δεῖνα; Συνών. ἀποδοσίδι 5, ἀποδοσίμι.

ἀποστέλλω, ἀποστέλλω λόγ. ἐνιαχ. 'ποστέλ-λω Κάρπ. 'πεστέλ-λω Κάλυμν. Κῶς κ.ἀ. ἀποστέλλω ἐνιαχ. ἀποστέλλω Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀποστελάμενος Πελοπν. (Οἶν.) ἀπεσταλμένος λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἦπ. ἀπιστελμένους Ἦπ. (Πρέβ.) ἀποστελμένος ἄγν. τόπ.

Τὸ μεσν. ἀποστέλλω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποστέλλω. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1049 (ἐκδ. JSchmitt) «μὲ πονηρίαν ἀπόστελνεν τοὺς καταπατητᾶδες».

1) Πέμπω μακράν, στέλλω λόγ. ἐνιαχ. καὶ δημῶδ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Ἐρυθρ.) Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς κ.ἀ.: "Ὅπως τὴν εἶδε τὸ βασιλόπουλλο, τὴν ἔβαλε 'ς τὴν καρδιά του, ὦ, ὁ Θεὸς τί μοῦ ἀπόστειλε! (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἐπέστειλέ σου ἡ μάνα σου χαρτὶ καὶ χαρτουλάρι (φρ. λεγομένη ἐν τῇ παιδιᾷ κρᾶ-κουρούνα) Κάλυμν. || Παροιμ. Τὰ κακὰ ἀποσταλμένα τὰ σκυλλὰ τὰ μαγειρεύουν Ἦπ. || Ἄσμ.

Ἐμένα μὲ προστάζουνε, μ' ἔχουν ἀποστελμένο ἄγν. τόπ.

Καλῶς τηγε τὴν κόρη μου τὴν ὥραιονπλουμισμένη, κουμπάρα τὴν ἀπόστειλα καὶ νύφη κατεβαίνει Ἐρυθρ.

Οὐλοὶ 'νρίζουν ἄπρακτοι καὶ καταφρονημένοι, 'ποστέλ-λει καὶ τὴν βίαιαν του τὴν ἐμπιστευτικὴν του Κάρπ.

Βάνει φλουριά 'ς τὸ μαχαμαῖ καὶ τοῦμπλες 'ς τὸ μαντήλι, τῆς λυρεῆς τ' ἀπόστειλε ἀντάμα τῆς νὰ μείνῃ Πάτμ.

Ποτήρι δάκρυα ἔμισε κὶ ἄλλο μισάτωσέ το, τῆς μάνας τῆς τ' ἀπέστειλε μὲ τὸ πουλλὶ τ' ἄονι (ἄονι = ἰδόνι, ἀηδόνι) ἄγν. τόπ.

β) Προπέμπω, κατευοδώνω Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Τὴν ἀπόστειλαμε τὴν δεῖνα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβγάλλω 2. 2) Ἦ μετοχ. ἀποστελάμενος ὡς οὐσ., ὁ ἀπεσταλμένος Πελοπν. (Οἶν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστολάρις.

ἀποστεμιάζω Σίφν. 'ποστεμιάζω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόστεμα, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσταμα.

Ἀποκάμνω: Μὲ 'ποστεμιάντζανε τὰ Σαββατοκύριακα. Ἀποστέμασα νὰ φωνάζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.

ἀποστενεύω ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στενεύω.

Καθιστῶ τι πολὺ στενὸν Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: Ἦτανε

καὶ πρὶν στένα, ἔπιασες καὶ τοῦ λόγου σου κ' ἐμάζωξες ἔνα σωρὸ κούρκουτα ἐπαὲ μέσα κὶ ἀποστένευες τὸ δόπο Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ὅλως στενὸς ἐνιαχ.: Μὲ τὴ βροχὴ ἀποστένευαν τὰ παπούτσι.

ἀποστενοχωροῦμαι Δλιπέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 3,117.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στενοχωροῦμαι, δι' ὃ ἰδ. στενοχωρῶ.

Παύω νὰ στενοχωροῦμαι: Ποίημ.

... ἔθεν νὰ δαίρετον μαζὶν μὲ τὸ παιδὶν τῆς τῶν 'ν' ἀποστενοχωρηθῇ, νὰ 'ν' παρηγορημένη.

ἀποστένω, ἀποστήνω Θράκ. (Μάδυτ.) Προπ. (Κούταλ.)

Σέριφ. 'ποστήνω Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποστένω κοιν. ἀποστένω Ρόδ. ἀποστένω Πόντ. (Σινώπ.) ἀποστένου βόρ. ἰδιώμ. ἀποστένου Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) 'ποστένω Κύπρ. κ.ἀ. 'ποστένου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Ὀρ.) 'πουστένω Θράκ. (Σουφλ.) 'πουστένου Εὐβ. (Στρόπον. κ.ἀ.) Θράκ. (Λουλέμπ.) ἀποστάζω Κορσ. κ.ἀ. ἀπουστάζου Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'πουστάζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀποστώ Μακεδ. (Καστορ.) ἀποστώ Πελοπν. (Μάν) κ.ἀ. — Γέρ. Κολοκοτρών. 20. Μέσ. ἀποστήνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποστήνωμα Κύπρ. 'ποστήνωμα Κύπρ. ἀποστένομαι Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ἀ. ἀπουστένω Λυκ. (Λιβύσσ.) 'ποστένομαι Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ἀ.) 'ποστένουμ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ἀ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 3,121 'μπουστένομαι Μεγίστ. 'πεστένωμα Ρόδ. 'πεστένουμ' Θράκ. (Γέν.) ἀπιστενούμενε Τσακων. ἀπιστενούμενε Τσακων. Μετοχ. ἀποστάμενος Στερελλ. (Δελφ.) 'ποσταμένος Κύπρ. κ.ἀ. ἀποστεμένος Κρήτ. 'ποστεμένος Κρήτ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφίστημι. Πβ. Κορ. ἐκδ. Ἰσοκρ. 2,296.

Ἐν Λυβίστρ. καὶ Ροδάμν. Ε στ. 3854 (ἐκδ. J Lambert) ἀπαντᾷ τύπ. ἀπέστασαν. Ὁ ἀόρ. ἀπόστανα κατὰ τὸ σχῆμα ζεσταίνω - ἐξέστανα, μαραίνω - ἐμάρανα κττ. Ἦ μετοχ. ἀποσταμένος καὶ ἐν Μαχαιρ. 1,412 (ἐκδ. R Dawkins).

1) Σταματῶ, ἐπὶ τροφῶν αἱ ὁποῖαι σταματοῦν εἰς τὸν οἰσοφάγον Μεγίστ. Ρόδ.: 'Ποστέν-νεται μου τὸ φαῖ Ρόδ. 'Μπουστέν-νεται με - ἐμπουσιάθη με Μεγίστ. Συνών. ἀποστέκω 1 β. 2) Ἀποψύχομαι, κρυώνω ὀλίγον, ἐπὶ φαγητῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀφίνετέ το τὸ φαῖ ν' ἀποστήνεται. Ἐποστήθηκε γάμμι 'νχῆ; — Καθόλου δὲν εἶναι ἀποστημένο τὸ φαῖ. 3) Μετβ. στήνω παγίδας πρὸς ἄγραν πτηνῶν Θράκ. (Μάδυτ.) β) Ρίπτω δίκτυα πρὸς ἄλιείαν Προπ. (Κούταλ.) Χίος: Ἀποστημένα ἔχω τὰ δίχτυα Χίος. 4) Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ὀφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀποστένω εὐκόλα - ἀπὸ τοῖς πολλὰς δουλειές. Ἀποστένω νὰ τόνε συμβουλεύω. Ἀπόστασα νὰ στέκωμαι - νὰ περιμένω. Δούλεψε πολὺ κὶ ἀπόστασε. Μὴν τρέχῃς, γιατί θ' ἀποστάσης. Ἀνέβηκα 'ς τὸ βουνὸ ἀποσταμένος. Ἦρθε ἀποσταμένος καὶ πάει νὰ κοιμηθῇ. Ἀποστένει κανεὶς μὲ τὸ σκάψιμο κοιν. Ἀπόστατσε τὸ γαϊδούρι Μέγαρ. Εἰς τὸν ἀνήφορον ἐγὼ ἀποστένομαι Ρόδ. Εἶναι 'πουσταμένου τοῦ μ'λάρ' κὶ δὲ βααῖν' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐν 'πουσταμένος τοῦ κυνηοῦ (ἀπὸ τὸ κυνήγι) Κύπρ. Ἀκισιάτατε ἀπὸ τὰν πορεία; — Ἐκιστάμαί περ'σοῦ (ἐκουραστήκατε ἀπὸ τὸν δρόμον; — Ἐκουραστήκαμε πολὺ) Τσακων. Ἐνα ρακὶ ἀποστάμενο (βραχυλ. ἀντί: γιὰ ἀποσταμένο) Δελφ. Ἀποσταμένο πάτημα (συνεκδ. ἀντί: πάτημα ἀποσταμένου ἐνν. ἀνθρώπου) Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 137. || Αἰνιγμ.

Τὰ δύο τρία γίνηκαν, τὰ μακρὰ κοντύναν, τὰ ἄλογ' ἀποστάσανε καὶ τὸ ρολοὶ ἐστάθη (τὸ γῆρας. τὰ ἄλογ' ἀποστάσανε ἤτοι οἱ ὀδόντες ἀπέκαμον) Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 157. || Παροιμ. Μοναχός σου δούλευε,



ποτέ δὲν ἀποστένεις (ὁ ἐργαζόμενος μόνος του δὲν ἀποκάμνει) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 167 *Κόρη μου, κι ἂν ἀπόστασες, πιάσε τὸ χειρομύλι* (ἐπὶ τοῦ καταπονουμένου δι' ἀλλεπαλλήλων ἐργασιῶν καὶ ὑποχρεουμένου ἀντὶ ἀναπαύσεως ν' ἀρχίσῃ βαρυτέραν ἐργασίαν) Πελοπν. (Λακων.) Ἄλλ' δ'λεύ'να κι ἄλλ' ἀπουστέν'να (ἐπὶ μεμψιμοιροῦντος διὰ κόπωσης, ἐνῶ ἄλλος κουράζεται) Θράκ. (Αὐδὴμ.) || Γνωμ. Ὅποιους τρέχ' πουλὺ γλήγουρα ἀπουστέν' Μακεδ. Ὁ γέρωσ κι ἂν ἀδρεύεται 'ς τὸ ρίζωμ' ἀποστένεται Κρήτ. Ὁ γέρωσ κι ἂν ἀντρεύεται 'ς τ' ἀνήφορον 'ποστένεται Κάρπ. || Ἄσμ.

Καὶ παίρνει ὁ νῆος τὸ ρίζωμα κι ὁ Χάρως τὴ βλαγιάδα
'πάνω σὲ πλάκα ἔκατσεν ὁ Χάρως 'ποστεμένος

Κρήτ.

Κόβουσιν χῶρες καὶ λαὸν καθὼς ἐν' μαθημένοι,
'ς τὸν πόλεμον σὰν μάχονται, ποτ-τ' ἐν ἐν' 'ποστεμένοι

Κύπρ. — Ποιήμ.

Τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα καὶ τὴν ἀποσταμένος
θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,63

Σὲ μὰ καλύβα μέσ' 'ς τὴν λίμνη καθιστῇ
τὴ νύχτα θὰ φωλιάζουμε ἀποσταμένοι

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 76. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 4851 (ἐκδ. JSchmitt) «κ' οἱ Φράγχοι ἀπεστάθησαν ἐκ τοῦ πολλοῦ τοῦ κόπου». Συνών. ἀγαναχτῶ Α2, ἀποκάμνω Α1, *ἀποστανίσκω, *ἀποσιαιτίζω Π, ἀποστέκω 3, ἀποστεμιάζω, ἀσκομαχιάζω, ἀσκομαχῶ, δειλιάζω, κοπιάζω, κουράζομαι (ἰδ. κουράζω), λιγώνομαι (ἰδ. λιγώνω), μπαϊλδίζω, σκοτιώνομαι (ἰδ. σκοτιώνω), τρομάζω. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, καταπονῶ, κουράζω Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Ἀποστένεις τὸν γάαρν Κάρπ. Ἐπόστασεν τὸν ἄπ-παρὸν αὐτόθι. || Γνωμ. Ἀψέα λαλεῖς τὸν γάαρν, ἀψέα τὸν ἀποστένεις Κάρπ. || Ἄσμ.

Κι ἂν σ' ἀποστάσω λάλημα, τὴ στάνη σου νὰ πάρω
Ἡπ.

Μ' ἐφάσαι, μ' ἀποσάνασι | τὰ κοριτοάκια τοῦ Νυμφιοῦ
Μάν.

Μ' ἔφαε καὶ μ' ἀπόστανε | ἡ σκουληκομερμηγκότρουπα
(μεταφ. τὸ αἰδοῖον γυναικὸς) αὐτόθι. Συνών. κουράζω, λιγώνω. 5) Γηράσκω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόστασα πιά.

ἀποστέξιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέκω.

Ἀπόστεκμαν, ὁ ἰδ.

ἀποστέργος ἐπίθ. Δαρδαν. κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 362 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στερῶ.

Ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς πνέων, ἀπόγειος, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου.
Συνών. στερσανός. Πβ. ἀπόγειο 1.

ἀποστερεύω Λεξ. Βάινγ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποστερεύω Σύμ. 'ποστερεύω Σύμ. 'ποστερεύω Ρόδ. 'ποστερεύω Ρόδ. 'ποστερεύω Ρόδ. 'ποστερεύω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στερῶ. Ὁ τύπ. ἀποστερεύω καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Στερεύω τελείως, παύω νὰ παράγω γάλα, ἐπὶ ζῳῶν Σύμ. Ρόδ.: Ἀποστερέψαν τὰ κατσίκια (οἱ γίδες) Σύμ. Ἐποστείρεψεν ἡ ἀγλαῖα - ἡ κατοῖκα Ρόδ. 2) Στερεύω ἐντελῶς, παύω ὅλως νὰ ἐκρέω, ἐπὶ πηγῆς Σύμ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἐποστερέψανε τὰ φειτὰ (πηγάδια) Σύμ. 3) Στερῶ τελείως Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Πβ. ἀποστερεύω.

ἀποστέργωμα τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστεργώνω.

Ἡ ἐντελής στερέωσις.

ἀποστεργώνω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στερῶ.

Καθιστῶ τι τελείως στερεόν, στερεώνω καλὰ συνήθως ὀρθίως ἐνθ' ἂν.: Θέλω ν' ἀποστεργώσω τὴν ἐλαιά, γὰρ θὰ τὴ σπάσῃ ὁ ἀέρας Μάν. Γιούρνει ἡ κολόννα καὶ νὰ πᾶς νὰ τὴν ἀποστεργώσῃς αὐτόθι.

ἀποστερνάδι τό, Πελοπν. (Πλάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόστερνος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀδι.

Τὸ ὑστερότοκον τέκνον ἐνθ' ἂν.: Ἐχω καὶ τὸ ἀποστερνάδι μου Πελοπν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2.

ἀπόστερνος ἐπίθ. Πελοπν. (Πλάτ.) ἀποστερνός Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. στερνός.

1) Ὁ τελευταῖος, πάντων Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. 2) Ὑστερότοκος Πελοπν. (Πλάτ.): Τὸ ἀπόστερνο παιδί. Πβ. ἀποβυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2, ἀποστερνάδι.

ἀποστέρφω τό, Πελοπν. (Ξηροχώρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποστερφεύω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν στέρφων, τῶν περιττῶν βλαστῶν τῆς ἀμπέλου.

ἀποστερῶ ἐνιαχ. Μέσ. ἀόρ. ἀποστερήθηκα σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἀποστερῶ.

Στερῶ τινα τελείως: Τὸν ἔπαψε καὶ τοῦ ἀποστέρησε τὸ ψωμί του ἐνιαχ. Μέσ. Ἀποστερήθηκα τὸ φῶς μου (ἐτυφλώθη). Τ' ἀποστερήθηκα ὅλα γὰρ νὰ σπουδάσῃ τὸ παιδί του. Ἄν δὲν πάῃ τὴν νύκτα νὰ πιάσῃ δουλειά, θ' ἀποστερηθῇ τὸ ψωμί του σύνηθ.

ἀποστέφανο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στεφάνι.

Στέφανος τοῦ γάμου: Ἄσμ.

Παπᾶ, κι ἂν εἶσαι χριστιανὸς κι ἂν εἶσαι δαφτισμένος,
'πόσυρε τ' ἀποστέφανα πρὸς τὴν κουμπαροπούλλα.

ἀποστηθίζω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἀποστηθίζω.

Μανθάνω ἢ λέγω ἀπὸ στήθους, ἀπομνημονεύω ἐπὶ λέξει λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀποστηθίζω ποίημα. Ἀποστηθίζει τὸ μάθημά του. Ὅτι διαβάζει τὸ ἀποστηθίζει ἀμέσως κοιν. Οἱ γνώσεις τους εἶναι ἀποστηθισμένες παππαγαλίστικα καὶ ἄχρηστες γὰρ τὴ ζωὴ Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 153. Συνών. ἀπεχτηθίζω, ἀποστοματίζω 2 β, ξεστηθίζω.

ἀποστήθισι ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστηθίζω.

1) Ἀπομνημόνευσις: Ἀποστήθισι δύσκολη - εὐκολή. Μὲ τὴν ἀποστήθισι δὲ θὰ πῇ πῶς τὸ χώνεψες κιόλα τὸ μάθημα. Συνών. ἀποστήθισμα 1. 2) Ἐπιρρηματ., ἀπὸ μνήμης: Λέει τὸ μάθημα ἀποστήθισι. Τὸ ξέρει ἀποστήθισι. Συνών. ἀπαπέξω 2, ἀπέξω 1 γ.

ἀποστήθισμα τό, λόγ. πολλαχ. ἀποστήθισμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποστήθισμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστηθίζω.

1) Ἀποστήθισι, ὁ ἰδ., λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) 2) Τὸ ἐκ μνήμης λεγόμενον Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 84: Ἀποκοίμιζε τὰ παραρριγμένα νησιωτόπουλλα μὲ διάφορα λόγια ὑπνωτικά, ἀναγνώσματα καὶ ἀποστηθίσματα.

